



ENRIC MORERA

Ara que fa vint anys

EL TEMPS i la Unitat del Poble Valencià... Ningú no ens podrà negar que, amb el pas d'aquests vint anys, han esdevingut dues realitats socials imprescindibles per explicar el nostre país –el d'ara i el d'aleshores–, per anar construint-lo a poc a poc i, és clar, per dignificar-lo. Certament, aquesta tribuna pública i l'embrió del Bloc que ara lidere hem aconseguit, amb els anys, això i molt més. I ho han fet en un medi de vegades hostil, carregat sempre d'incomprensions, de batalles estèrils, però també de compromís polític i cívic, de treball insubornable i molt de voluntarisme. Per això, i perquè tantes vegades les vides de totes dues realitats han transitat per camins paral·lels, voldria aportar la meua visió, tan particular com vulgueu, sobre la història, petita però alhora intensa, de la UPV i del que també ha estat el seu futur, que ja és ben present.

El passat 14 de febrer, la gent del Bloc celebrarem, sota el lema d'"Unitat i valencianisme", els vint anys de la constitució de la Unitat del Poble Valencià. Diuen les cròniques que abans d'aquell profitós 1984 ja s'havia presentat com a coalició de partits en les primeres eleccions autonòmiques. El Partit Nacionalista del País Valencià –de les joventuts del qual vaig formar part–, aquella primera Esquerra Unida, l'Agrupament d'Esquerrers i tantes altres persones independents... Tots plegats decidírem, ara fa vint anys, arregar-nos sota el paraigua comú de la UPV, per sumar els esforços de tots aquells nacionalistes que, aleshores, ens sentíem, si més no, incòmodes i decebuts amb les conseqüències polítiques i també simbòliques d'un Estatut encara vigent. Lluny d'això, aquella UPV mai no es va voler conformar amb el relatiu desencant que significa l'eixida, pactada i frustrant, que a Madrid es va donar a la nostra voluntat política de construir el futur, el nostre futur, en clau pròpia, en clau valenciana.

Sabíem, aleshores, que el futur ens seria magre, que la travessa del desert seria llarga i molt costosa. Sabíem que no tindríem cap tradició política al nostre darrere que ens fera costat; al contra-

"Certament, aquella UPV, que tants opinadors qualificaren de partidet de la llengua i dels filòlegs, ha esdevingut, després de vint anys, l'estructura més important que mai ha tingut el nacionalisme valencià en tota la seua història. I cal recordar-ho, clar que sí, amb orgull. En les darreres eleccions municipals, més de 140.000 ciutadans confiaren en el Bloc. Això no és cap nimietat, no és flor d'un dia, ni encara menys un miratge"

ri, que era tot ben recent i poca cosa més. Fins i tot, sabíem que no tindríem cap tipus de complicitats, d'aliats socials que ens donaren suport. Tanmateix, estàvem convençuts de la vigència i de la necessitat del nostre projecte polític, de la força social que, lentament però sòlidament, bastiríem al nostre voltant, del suport ampli i representatiu que, a poc a poc, obtindríem. Tant ho estàvem que, amb el transcurs dels anys, l'adequació del discurs i l'experiència adquirida, hem esdevingut el tercer partit del país, en nombre de militants, en presència institucional, en acció política. El tercer partit, sense complexos.

En efecte, la travessa ha estat llarga, però també molt profitosa. Durant tot aquest període ens hem hagut de crear la pròpia tradició, el nostre espai polític. Ens hem hagut de fabricar, fins i tot, els nostres votants. I, per acabar d'adobar-ho, hem hagut de fer front als entrebancs legals i als efectes polítics que la barre-

ra electoral del famós 5% autonòmic sempre ens ha suposat. No es tracta, ara i ací, d'atribuir a aquesta disposició legal les nostres debilitats com a moviment polític, però sí que és hora de recordar, en aquesta celebració, una trama política feta expressament, no ja per garantir l'estabilitat política del País Valencià (que estava més que assegurada), sinó per impedir l'entrada a les institucions autonòmiques del valencianisme polític que aquella UPV, i ara el Bloc, han catalitzat.

Sincerament, crec que és hora de reclamar el nostre protagonisme en la política valenciana, sempre silenciats per aquests paranys legals, però latent i més important del que podria semblar. En aquest sentit, la UPV ha anat creixent a poc a poc, però decididament. La seua empremta la trobem en tants i tants ajuntaments del país. Gandia, Ontinyent, Dénia, Alzira, Sagunt, Vila-real, Benicarló, el Campello... A mancomunitats, a diputacions. La trobem arreu del país, als mitjans, a les institucions, al carrer...

Certament, aquella UPV, que tants opinadors qualificaren de partidet de la llengua i dels filòlegs, ha esdevingut, després de vint anys, l'estructura més important que mai ha tingut el nacionalisme valencià en tota la seua història. I cal recordar-ho, clar que sí, amb orgull. En les darreres eleccions municipals, més de 140.000 ciutadans confiaren en el Bloc. Això no és cap nimietat, no és flor d'un dia, ni encara menys un miratge. És el fruit que, lentament, anem recollint d'aquella il·lusió que va ser el naixement de la Unitat del Poble Valencià. Una fita que en les properes eleccions generals consolidarem i millorarem. En podeu estar segurs. Perquè en som conscients: el camí del nacionalisme valencià no s'acaba ni comença en unes eleccions. El nostre horitzó va més enllà. Com ens ha cantat Raimon, "d'un temps/ que serà el nostre/ d'un país/ que ja anem fent". Aquest és i serà el nostre camí.

Enric Morera és secretari general del Bloc